

Havne-Sangen

Denne sangen er tilegnet dette stedet,
vårt eget kjære, vakre Nevlunghavn.
Vi som bor her og har hvert vårt lille rede,
vi hylder deg til det vi føler trang.

Havna du er vel den peneste i Norge,
skjønt du har nok av stein og fjell og skjær.
Ingen fine slott og ingen gamle borger,
og gatene er bare veier her.

Det er ofte surt og blåsende her nede,
og sjögangen kan ofte være svær.
Men vi er så vant til dette her på stedet,
vi havninger er oppvokst i det der.

Vindens sus er vuggesangen for de minste,
de gamle kjenner godt den kjente låt.
Havnekarene de vet at den kan hindre
dem i å komme ut på sjö med båt.

Men når solblankt havet ut fra Havna ligger,
da blir det liv og travelhet igjen.
Alle fiskerne til da en fangsttur rigger
og smilet da til alle lyser frem.

Vakkert er det her når sommersolen skinner
på alle hus og hytter rundt omkring.
Og i hagen man all slags blomster finner,
skjønt jorden her den er vel heller skinn.

Hvis du engang har vært lenge vekk fra Havna
da lengter du nok sikkert mang en gang.
Det var noe i ditt hjerte som du savna,
en lukt av sjö, av garn og fisk og tang.

Havna elsker vi, for den vårt hjerte banker,
om slitsomt her å skaffe levebröd.
Den vil alltid være kjær i våre tanker.
I Havna vil vi leve, vil vi dö.

Diktet av Edna Nystad 27/1 1953.

